

Desen de ALEXE

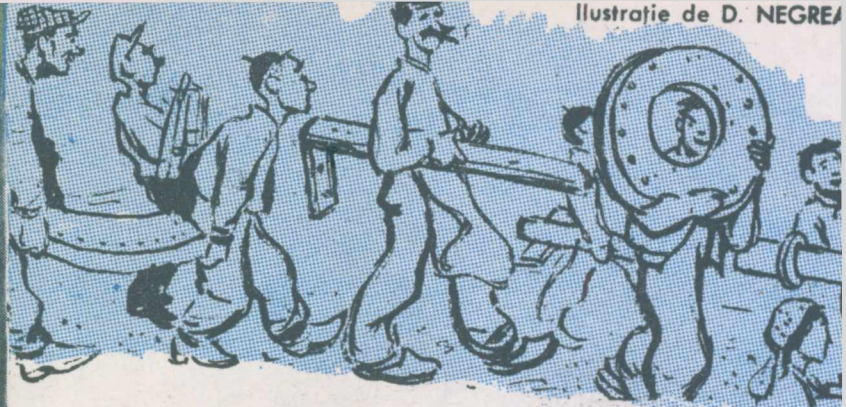
Biblioteca Centrală
Regională
Huneșoara-Deva

CEI CE ROD LA RADACINA VIETII

urzica

ANUL VII * Nr. 7 (131) * 15 APRILIE 1955 * 16 PAGINI-75 BANI

FIER NOU. OAMENI VECHI

de ȘTEFAN HORIA

Tovarășul Tase Condeieru își potrivește ochelarii pe nas, luă loc pe scaunul pe care i-l indică șeful și—nu înainte de a—și scoate creionul din buzunărelul de sus al hainei—se pregătește să înregistreze, cu atenție, cele ce aveau să i se spună.

— Tovarășe Tase,—începu șeful—conducerea ne trasează o sarcină de cea mai mare importanță. Este vorba de utilizarea la maximum a rezervelor noastre interne, iar deșeurile îngrămădite de ani de zile în curticica din spatele uzinei noastre vor trebui să joace un rol de seamă în campania ce o deschidem sub lozincă: „Tot mai multe unelte agricole din material economisit!”

Tovarășul Tase Condeieru aplaudă discret, adică procedă așa cum făcea întotdeauna când lua cuvântul șeful său direct. Apoi își potrivește din nou ochelarii care, cu prilejul micului efort al palmei alunecaseră pînă spre vârful nasului, și ascultă în continuare, fără a omite însă a lua note cu privire la punctele cele mai importante. Era vorba de inventărierea rapidă a materialului recuperabil, de repartizarea materialului pe secții, și de trecerea în planul de producție a sorturilor și a cantităților ce puteau fi realizate.

Tovarășul Tase ascultă deci pînă la sfîrșit. Notă pînă la mijloc. Apoi gîndi lucrurile de la început. Căci, după cum se va vedea imediat, lucrurile nu stăteau chiar atît de simplu.

— Tovarășe, rosti tovarășul Tase într-un tîrziu, sînt întrutotul de acord cu propunerile conducerii, atît de emoționant redate prin viu-graiul dv, dar... nu se poate! Rezervele din curticica din spate sînt ele interne... dar nu ne aparțin nici de fapt și nici de drept. Au fost contractate de I. C. M. și nu putem dispune de ele decît cu aprobare specială.

— Cuum, adică? Nu putem folosi fierul nostru vechi? Fierul din curtea noastră?

— Proprietate I.C.M. ! Lege! Să nu pui mîna pe ceea ce nu e al tău! Sînt! Dar am putea interveni la I.C.M. și cum încă n-au ridicat cantitatea...

— Tovarășe Tase, trebuie să intervii imediat! Campania agricolă e în plină desfășurare, e nevoie de unelte multe și ieftine...

—...operativ, tovarășe, să trăiești. Voi face tot ce—mi stă în putere.

Și tovarășul Tase Condeieru își puse condeiul la loc, în buzunărelul de sus al hainei, se înclină cu gravitate, pătruns de importanța angajamentului și ajustîndu—și încă o dată poziția ochelariilor pe nas, se întoarse în biroul său.

Trei zile la rînd, tovarășul Tase își ținu la curent șeful cu demersurile sale. De fapt, întocmi scurte comunicări verbale sau scrise, cam de felul acestuia: „Chemat I. C. M. telefon. De patru ori ocupat. Odată nimerit interior. Cerut scuze greșeală.” Sau: „Găsit director plecat. Sezisat secretară. Secretara sezisat adjunct. Adjunct repartizat chestiunea șef secție. Șef secție cerut referințe referent. Referent ocupat tocmai amenajează bufet bal astă-seară. N-am primit răspunsul. Am primit invitație la bal.”

În următoarele patru zile, tovarășul Tase ceru învoire să se ducă să tranșeze chestiunea personal. La urma-urmei, nu trebuia decît să se găsească contractul și să se menționeze în scriptele întreprinderii că s-a rezolvat utilizarea pe loc a deșeurilor. Ce naiba! Campania agricolă este în toi și e nevoie de unelte.

— Tovarășe Condeieru, fișa întreprinderii a fost găsită...

Tovarășul Tase Condeieru oftă adînc și satisfăcut.

— ...dar vedem aici o însemnare. „Vezi anexa 2026...” Un moment... Se face... 2021... 2025... 2026... Tovarășe Condeieru, regret, dar întreaga cantitate de fier vechi pe care ați contractat-o cu întreprinderea noastră

a fost trimisă „Topitoriilor Unite” pentru revalorificare.

Tovarășul Tase oftă adînc și doborît.

— N-a fost trimisă, tovarășe! Se află în incinta uzinelor noastre... campanie... rezerve interne... unelte...

La capătul unei săptămîni de extenuantă alergătură și parlamentare, tovarășul Tase își potrivea din nou ochelarii și luă loc, cu un aer marțial, înaintea șefului.

— Știți... chestia aceea... cu rezervele interne...

— Care chestie?

— Campania... unelte...

— A, da!

— Mă iertați de contrazicere. Rezervele noastre interne! Nu mai sînt la I. C. M. Sînt la „Topitoriile Unite”

— Ce vorbești, tovarășe Tase? Fierul nostru vechi? Al nostru? La „Topitoriile Unite”? Dar nu admit! Îți dai dumneata seama ce are să spună conducerea? Nimic! Nu mă interesează! Fierul nostru trebuie adus înapoi, și dumneata ești răspunzător de

aducerea la îndeplinire a acestor sarcini!

Tovarășul Tase Condeieru părăsi biroul șefului, fiert.

— Alo, Topitoriile Unite?

— Exact!

— Tovarășe, dați-ne înapoi fierul!

— Noi și-am luat fierul, tovarășe?

— Dumneavoastră! Poftim! Fișa 2026. Trimitere la 114! Apendicele 33! Contract 7254. Adresa 1009! Acceptarea 4021! Fierul e în posesia dv, și în asemenea chestii...

— Fii serios, tovarășe! E drept că deșeurile dumneavoastră de fier ne-au fost repartizate nouă, dar noi le-am trecut fabricii „Țăranul muncitor” din Timișoara pentru recondiționare!

Tovarășul Tase se lăsă cu greu pe scaunul dinaintea biroului șefului.

— Zi-i, tovarășe Tase!

— Știți unde au ajuns rezervele noastre interne?

L A C E S E R V E S C I ? ...

Sfatul popular Poenarii—Vulpești (raionul Snagov, regiunea București) dispune, după cum se vede și în fotografia noastră, de trei panouri mari și frumoase: unul pentru gazeta cetățenească „Viață Nouă”, altul pentru „Fruntași” și al treilea pentru „Înștiințări”.

Ele servesc însă, se pare (după cum reiese tot din fotografie) doar pentru a... ascunde clădirea sfatului, pentru a o feri de bătaia soarelui sau de eventualele priviri ale curioșilor. „Urzica” însă, privind cele trei panouri pustii, a izbutit să vadă dincolo de ele, în interiorul clădirii, explicația acestui fapt. Ea răspunde la numele de nepăsare și dezinteres!...

Cîteva frunze vechi au mai rămas
În plopul desfrunzit de ger și ploaie...
Mai grea fu iarna-n cele trei panouri
Că nu le-a mai lăsat, vai! nici o foaie! ...

— Fierul nostru?
— Al nostru, tovarășe, să trăiți! La Timișoara.
— Faci ce știi, tovarășe Tase, nu mă privește, fierul nostru trebuie adus înapoi! Iei contact cu I. C. M.-ul!...

Tovarășul Tase își potrive ochelarii cu arătătoarele ambelor mâini. Răzbise în sfârșit! Era la I. C. M.

— Vă rugăm... interveniți... Îi știm noi pe ăștia de la Timișoara... Nu vor să înțeleagă... Birocrați... Să ne dea fierul nostru înapoi... Al nostru, tovarășe...

— Păi, cum să vi-l dea, tovarășe? Tocmai de la Timișoara? Nu mai găsiți fier vechi prin împrejurimi?

— Ba găsim, tovarășe, da'

Tovarășii de la I. C. M. au dispus. Tovarășul Tase fu însă indispus. Nu de dispoziția ministerului. Ci de răspunsul Timișoarei: „Prin prezenta, etc... din cauze obiective, fiind în imposibilitate de a, etc... am convenit cu uzinele „Plugul“ din Cluj să preia întreaga cantitate de... etc. etc.“

— Tovarășe, sintem pierduți! S-au dus rezervele noastre interne... S-au dus la Cluj!

— Dus, dus ai spus?

— Dus de tot!

Și Tase nu-și mai potrive ochelarii. Îi lăsă să atirne în jos, de-a lungul nasului plecat.

— Dar... parcă era un munte de fier vechi în curticica din dos... acu' o lună...

— Adresă la Cluj, tovarășe!
— Nu mă privește. Faci ce știi. Dumneata răspunzi!

Tovarășul Tase ieși topit din biroul șefului.

Cum de putuse fi atât de nefericit inspirat, încât să semneze contractul acela cu I. C. M.-ul? Acum, iată: se duseseră rezervele interne... La Cluj se duseseră, via București-Timișoara. Intră în biroul său. Se așeză. Își potrive ochelarii. Pe masă se afla o adresă.

„Din motive independente de voința noastră ne vedem obligați să desfăcăm angajamentul contractat cu Fabrica „Țăranul muncitor“ din Timișoara, privitor la cantitatea de 500 de tone deșeuri fier aflătoare la baza dumneavoastră din...“

Tovarășul Tase sări în picioare, își prinse ochelarii din zbor și năvăli în biroul șefului...

— Tovarășe, poștiți imediat după mine! Vă fac un cadou! Un cadou mareț!

Porniră amândoi, în goană nebună. Nu se opriră decât în pragul curții unde, cu trei săptămâni în urmă, operativul tovarăș Tase văzuse muntele de fier recuperabil.

— Un cadou mareț! Rezervele noastre interne sînt în sfârșit din nou ale noastre!

Tovarășul Tase rămase însă cu gura căscată. Își potrive ochelarii pe nas, privi în sus, în jos, la dreapta, la stînga... Din mun-

tele de alădată nu se mai vedeau decât câteva fiare ruginite, răspindite pe ici pe colo.

— Ne-au furat rezervele interne! — izbucni tovarășul Tase, și ochelarii i se opriră tocmai în vârful nasului. — Rezervele noastre interne dobîndite cu atîta trudă și parlamentări!

— Ce-ai făcut, nenorocitul! Își ieși în sfârșit șeful din fire. — Ți s-au furat rezervele! Te-ai nenorocit. Ai să le plătești!

Atras de zarvă, un muncitor care trecea prin apropiere veni să vadă despre ce e vorba.

— Fierul nostru vechi — striga Tase — Nu mai e! Ni l-au luat!

— Păi foarte bine au făcut — zîmbi muncitorul. Să vezi ce bare au mai făcut din el frații de la turnătorie! Primele unelte din materialul recuperat au și ieșit! Ehehe, să fi așteptat formele pe care le tot pregătesc hirtogarii ceia din birouri...

Tovarășul Tase crezu că leșină dar în cele din urmă se răzgîndi. Cu calmul său obișnuit își potrive ochelarii și fixîndu-l cu superioritate pe muncitor, exclamă:

— Păi, bine, tovarășe, dumneata îți dai seama că la data la care ați ridicat fierul nostru vechi, fierul nostru vechi era de fapt fierul vechi al Clujului?

— Fier vechi? rise muncitorul. Fierul nu era vechi. A fost foarte bun! Oamenii sînt uneori vechi! Asta e!

astea-s rezervele noastre! Ale noastre! Vă rog, tovarășe, dispuneți să ni se...

— Păi e, dar e al Clujului!

— Ce-i, facem, tovarășe Tase?

Desen de G. MOSOR

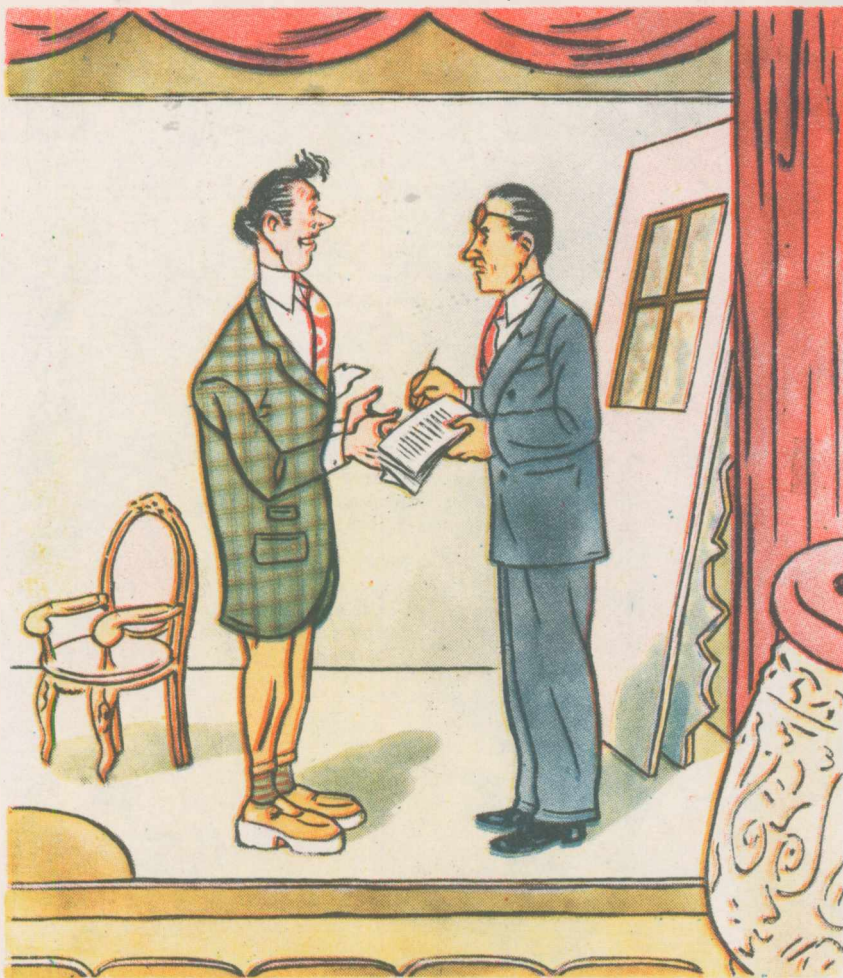
OPORTUNISTUL

BURUIANA: — Acu dacă m-ai crescut, trebuie să mă și hrănești!...

LA REPETIȚIE

— În actul II intri îmbrăcat într-un costum caraghios...
— Și cum arată un costum caraghios!?!

Desen de FRED GHENĂDESCU

ANGAJAMENTE...

ANGAJAMENTE

de FLORIN IORDĂCHESCU

*Nu am statură de Hercule, nu am nici mușchi cum au atleții
Și nici de la izvorul cărții prea multă apă n-am băut.
Dar mă mențin tot în picioare pe zbuciumatul ring al vieții
Printr-un sistem de luptă clasic și -- de când lumea -- cunoscut.*

*Succesul meu de totdeauna stă în coloana vertebrală
Ce ia poziții diferite în funcție de împrejurări,
Când am de-a face cu mai mici poziția e verticală
Și arcuită când mai marii dau ordin sau îmi fac muștrări.*

*Mai folosesc, pe lângă asta, un alt sistem ce prinde bine,
Acela că -- în aparență -- sint servibil permanent;
Ofer serviciile mele oricui apel face la mine
Și gata sint în tot momentul să-mi iau un nou angajament.*

*La orice muncă voluntară sau orice-însărcinări concrete:
Organizare de întreceri sau competițiuni de sport,
De depășit, de scris articol pentru gazeta de perete,
Pe instituție sint primul ce ofer umilul meu aport.*

*Că dintre sarcinile luate nimic n-aduc la-ndeplinire
Este o altă chestiune ce n-are pe moment urmări,
Le-amîn mereu de-o zi pe alta pînă se șterg din amintire
Și am în permanență scuza că am prea multe-nsărcinări.*

*Povestea ceea cu ulciorul vedem că-i veche și banală
Dar a venit ca s-o confirme un fapt grozav de concludent.
Chiar ieri la ultima ședință mi-au spus că fără îndoială
Cu astfel de angajamente rămîn fără angajament.*

Situația

de MIRCEA ENESCU

— Mătăchiță, cheamă-i pe toți la mine. Și repede.

— Care toți?

— Șefii de brigăzi, șefii de echipe, inginerul... toți.

— Pe nea Comănac, bucătarul, îl chem și pe el? Încercă Mătăchiță o lîmpezire.

— Nu. Stai că-ți fac eu o listă. Ți-aș da rutierul, dar e stricat. Te descurci și tu cum poți.

Mătăchiță mai încearcă odată:

— O să-mi ia o groază de vreme pînă să-i adun, că sînt împrăștiați. Ce-oți fi avînd cu ei acu', în focu' lucrului?

— Să le dau în bobii, făcu directorul răstit. Asta am cu ei... La care Mătăchiță săltă dintr-un umăr și nu mai zise nimic. Și plecă nu după mult timp cu lista, să convoace oam-nii „nominal, sub iscălitură”. Era în toțiul lui martie, cîmpul furnica de oameni și mașini, creștea din pămînt un abur proaspăt. Numai directorul Stațiunii de mașini și tractoare din Mocoșeni se ofilise într-un sfert de ceas ca bătut de vîntul toamnei. Grijiile roi pe capul lui, directive, campanie de însămînțări, muncă ritmică, termene, cum să le prididească pe toate? Și, colac peste pupăză, înștiințarea! Înștiințarea asta blestemată din fața lui. Of, of!... asta-i lipsa lui acuma? Dușă, poștarul, nu strica nimic, săracu. Venise, își pusese căpățitiul de țigară stîns pe muchia mesei, scotocise o vreme în geantă și-i dăduse o hîrtie, cu pecete. Mănache Burnei, directorul stațiunii, mai citi o dată înștiințarea scurtă pe care o primise și care, după părerea lui, nimerise dinadins tocmai astăzi, cînd îl supăra o măsea, cînd nevastă-sa îi arsesse gulerul cămășii cu fierul de călcat, și i se infundase trabucul. Opintindu-se în el cu un cui îl spărsese în două. Care dintre noi, în pielea lui Mănache Burnei, nu și-ar fi pierdut liniștea?

Înștiințarea o știa acum pe dinafară:

Secția agricolă a raionului T... către S.M.T. Mocoșeni. Campania însămînțărilor... cu i din a nu cu i din i... de primăvară necesită un efort deosebit... mie îmi spui?... dar faptele arată că la Stațiunea dv situația e nesatisfăcătoare — aoleo! — În aceste zile de muncă stăruitoare, luați măsurile corespunzătoare, creați condițiile, depuneți toate eforturile... da, sigur lesne de zis... — Răspunderea pentru nerespectarea sarcinilor revine... aci urmau câteva vorbe cu neputință de reproduș. Semnează șeful Secției agricole a raionului, Arădoaie V.

Eh, acu-i acu! Uite cum într-o comunicare de numai câteva rînduri pot să încap atîtea izvoare de necazuri.

...Unul cite unul, cei chemați se înfățișează gălăgioși și nedumeriți. O asemenea grabă nu cunoscuseră pînă acum la directorul stațiunii. Gîndeau în tot felul: sarcini noi, comunicări, un control, vreo premiere, or să vadă ei. Veniseră de la trea-

bă, de pe cîmp, care fluierînd, care cu cite o sculă, ștergîndu-și minile de fundul nădragilor, sau cu pămătuf de bumbac, plini de negreală și ulei pe fețe, bocănînd pe dușumele și întrebînd toți odată:

— Ce e, tovarășe director?

— Noroc, tovarășe director! Ce e?

— Ia spune, care-i pricina?

— Hai noroc!.. da' ce s-a întimplat?

Dacă vreunul intrase bănuînd, oum s-ar zice, vorbe de laudă, și n-aș jura că nu era cu puțință ori pur și simplu nebănuînd nimic, figura lui Mănache Burnei îi lămurca pe loc: frate dragă, e de rău...

o altă pauză lungă

— Ei, ce spuneți?

— Nimic tovarășe.

— Cum nimic?

— Iac-așa. Faptele arată că stațiunea noastră își va îndeplini sarcinile cu cinci zile înainte de termen.

Directorul își făgăduise să nu-și iasă din fire

— Adică poimîne.

— Poimîne.

— Vasăzică, poimîne, nu?

După voi, înștiințarea asta spune bazaconii...

— N-o fi spunînd, sări Tase, mecanicul, da' situația concretă în ceea ce privește...

— Cum?

— Ziceam că nu corespunde.

Ilustrație de I. DAVIDESCU

Voi vedeți hîrtia asta? Hîrtia asta cit palma, o vedeți voi, începu directorul S.M.T.-ului, virîndu-le pe rînd sub nas înștiințarea primită de la raion.

Se uitau la documentul care le fusese prezentat, din cite se părea, ca amenințator, fără umbră de emoție. Tase, mecanicul, crezu că recunoaște din fugă scrisul mărunț și încilcit al telefonistului de la Sfat. Intr-un colț, o pecete. Răspunse tărăgănat, laolaltă cu alți vreo patru, așezîndu-se care pe unde se găsea:

— O vedem!

— E o înștiințare telefonică a raionului. Să v-o citesc. Întîi v-o citesc, după aia să văd ce spuneți.

Pentru ca să nu piardă nimic din nuanțele pline de primejdii ale buclucașului document, Mănache Burnei se așeză și el pe un scaun, păstră câteva clipe de diplomatică tăcere, trase zdravăn aer în piept și începu să citească. Și după ce termină făcu

— Poate că n-am citit eu cum trebuie, se căzni să rămînă calm Mănache Burnei. Mă, aici nu e vorba de o simplă hîrtie, problema are pentru mine și alt aspect. E vorba de prestigiul meu, de prestigiul stațiunii...

Ia mai ascultați o dată: „...la stațiunea dv. situația e nesatisfăcătoare”. Mi se pare că mai limpede nu se poate. Ori mi-ar fi fulgerat două perechi de palme, ori mi-ar fi spus vorbele astea, tot una. Ne-co-res-pun-ză-toare, uite care e situația. Ce spui, tovarășe inginer Ghețu?

— Vreun birocrat, răsună, domol, glasul de bas al acestuia. Stă în scaun și trîncăne. Mai deunăzi cînd au venit ai raionului și au văzut cu ochii arăturile făcute de noi nu știau cum să ne mai laude.

— Măi, oameni, se aprînce directorul, nu vă dați seama ce vorbiți!

— Da' noi de unde venim, nu de pe cîmp?

— Ce cîmp, nene Radule, ce cîmp? Ai fi dumneata șef de brigadă și om în etate, dar raionul e raion. El consideră că situația...

— Tovarășe director, dar dumneata le trimiți în fiecare zi, telefonic, cifre despre realizările tractoriștilor noștri. O fi de vină rutierul că s-a defectat, și de două săptămîni dumneata...

Directorul se frămînta pe scaun ca un oblet în undiță.

— Eu mă zbat să vă fac «a pricepeți și voi... Păi și d-aici, de la stațiune, ochii mei unde credeți că sînt? După voi pe tarlale. Știu tot. Situația e nesatisfăcătoare. Și e bucluc.

Încercă o vreme ba cu unu!, ba cu altul — zadarnic.

— O fișie de luncă la Dăni-cei, izlazul colectivei din Scoaba și cele două trupuri de peste Topolog, atît mai avem. Lucru de trei zile, nu mai mult, încheie Radu, șeful de brigadă.

Și cînd să iasă, îi aruncă din ușa:

— Dacă nu crezi, hai de vezi-le.

Mănache Burnei rămase din nou singur. Și mai neliniștit de cum fusese. Nu-și dau seama de situație... Două trupuri... izlazul... lunca... ia vreme, nu jucărie. Ce, nu știe raionul? Răspunderea principală îi revenea lui. Of, of, fir-ar a naibii de treabă! Cine știe ce mai iese d-aici...

S-a deschis ușa.

— Ce-i mă, Dușă, ce bucurie mai aduci?

— Mîncă-l-ar gaia de pocit, tovarășe director. Mare belea îmi făcu! și poștașul își puse din nou torba pe masă.

— Iancu, telefonistul de la sfat, tovarășe director, mîncă-l-ar gaia de pocit. Nu scrie ca lumea. Mare belea ne făcu. Ne învălmăși hîrțiile.

O nădejde repede ca lică-rul unei săbii trecu prin sufletul directorului stațiunii.

— Aia de ți-o dădui eu nu era pentru dumneata. Că și comunele astea seamănă la nume ca nucile... Mocoșeni, Mocoleni. Ia semnează ici, asta e pentru dumneata. Ailaltă dă-o încoace, s-o duc unde trebuie. Bătui drumul de pomană. Îl mai bat o dată, ce să-i faci. Mă prinde noaptea pînă-n Mocoleni, mîncă-l-ar gaia...

Înștiințarea cea nouă era și mai scurtă:

Secția agricolă a raionului T. către S.M.T. Mocoșeni. Colectivului de muncitori și tehnicieni și conducerii stațiunii, felicitări pentru...

Mai departe, Mănache Burnei nu mai citi. Ieși în curtea aproape pustie și o luă pe porțișă spre cîmp, de unde se auzeau chiote de oameni și păcănituri de motoare. Ce, nu știa raionul? Situația era limpede: două trupuri, lunca, izlazul.. muncă de două zile. Poimîne, gata planul. Au dreptate oamenii... Of, of, că prinsese mușca de atîta stat în birou...

COLOCVIUL CELOR DOI PANTOFI

de ION CĂLIMARĂ

Sedeau în prăvălie,
noi,
într-o cutie,
amîndoi,
trimiși din fabrică (recent)
în căutare de client.
Dar pînă azi nu l-au găsit...
Numai o dată au ieșit
din raft și din cutia lor
pentru o probă... pe picior;
Dar în aceeași clipă chiar
(ei năzuiau spre galantar!...),
cu mult năduf, un vânzător
i-a arătat la locul lor, —
ba nu la loc, ci mult mai jos,
într-un ungher întunecos...
Și stau, de-atunci, acolo, noi,
într-o cutie, amîndoi...

Ce crunt blestem îi paște, oare,
că-n loc să calce pe trotuare,
în loc să umble pe pămînt,
rămîn acolo unde sînt!
Ce nemiloasă-mprejurare
le-a dat această condamnare,
din cîte-s grele, cea mai grea:
să stea-n cutie sub teighea?
În ce constă blestemul crud?..

O, soarta a voit s-aud,
aflindu-mă în prăvălie,
gîlceava tristă din cutie,
și-atunci...
Dar mult mai nimerit
e să vă spun ce-am auzit,
nimic în plus, nimic schimbat,
doar adevăru-adevărat:

„Sintem pereche — zise unul
— frați,
de-același ins putem fi încălțați
și nu-nțeleg de ce...
— Ești un nerod!
Ce frați? Am fost de-același
[calapod?
Tu nu vezi diferența dintre noi:
căci tu ești 41 și eu sînt 42!
Nici nu-ți mai spun că ești
[cu virful bont
și ai un aer tont
și demodat
Și parcă ești nițel cam scilciat.
— O, ești greșit! — răspunse dreptul
— jur,
doar rama răzbuzată împrejur
te face să arăți mai lung —
și botul ascuțit, prelung —
Dar asta e un mic defect,
încolo, semănăm perfect!

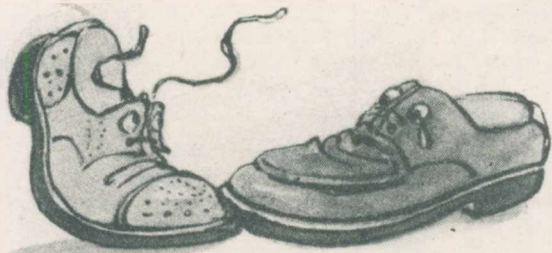
E drept, că ai un ștaif
[ceva mai tare,
dar asta mare importanță n-are,
n-atîrnă greu,
față de aerul rău tern,
pe cîtă vreme eu
sînt aerodinamic și modern!...
Mă miră faptul că-ți ții nasul sus
și că-mi arunci cu fudulie
cîntăritura-ți (cam șasie!),
căci, dacă nu cumvați-am spus,
vei ști că eu
am pe bombeu
un șir de găurele-n plus!
Așa că, vrei nu vrei,
Mîndria ta e fără de temeii,
nu valorează nici un șfanț
(Ești și total lipsit de branș!...)
Asta-i nerușinare!

[— strigă stingul —
Mi se compară ghebea cu Paringul!
Dar ce sînt eu să-ndur obrăznicia?..
Ah! blestemată fie-n veci cutia
și clipa-n care-n ea am încăput!...
Aa...! nu mai stau aici

[nici un minut!...
Mă uit la vânzător, mirat.
El îmi răspunde amuzat
de-a mea uimire:

[— Din păcate,
vedeți, au amîndoi, dreptate!
E chiar așa precum au spus:
ce n-are unul, are altu-n plus!...
Și scoase-afară strania cutie...
(Din ea se mai aude gălăgie:
...Rușine...Protestez!...
[De necrezut!
...Da' ce sînt eu?...)
E vorba de-un rebuț, —
mai spune vânzătorul cu amar —
timp irosit și muncă în zadar!...
Și scrise pe cutie cu-n creion:
a se trimite fabricii... plocon!...

Nu-i fabulă-asta,
[— te mai vorbă multă!
Dar o morală parcă tot rezultă
fără a fi grozavă-nțelepciune!
Cum că nepotrivirea de dimensiune
și-n cele mari și-n cele mai mărunte,
adesea chiar în simple amănunte —
(altminteri, lucru bine cunoscut)
Dă naștere unui rebuț,
unui rod sluz!
De ținut minte:
nu numai în materie de-ncălțăminte!...

M-am întilnit ieri cu Primăvara, care își face anuală plimbare prin țara noastră. Din cele trei luni cîte are de gînd să stea în R.P.R., au și trecut cîteva săptămîni, în care timp a vizitat o bună parte din țară. Și îi place: constată, față de anul trecut, însemnate progrese în toate sectoarele de activitate. E totodată foarte măgulită că mai peste tot a fost întîmpinată cu gospodărești pregătiri făcute din vreme, că...

— „Mai peste tot“ ați zis, Vasăzică, nu chiar peste tot!
Primăvara a lăsat ochii în jos, jenată:
— Nu chiar peste tot...
Și mi-a spus... tot.

CU UNELTE AGRICOLE NEREPARATE

La „Centrul de închiriat mașini și unelte agricole“ de pe lângă cooperativa din comuna Greabănu (Raionul Rm. Sărat, regiunea Ploiești), Primăvara a găsit nenumărate unelte împrăștiate la întimplare prin curtea Sfatului popular, ruginite și pline de noroi, după ce toată iarna au stat în zăpadă.

Țăranii muncitori, care se aflau în preajma Primăverii, se întrebau ce activitate va putea avea acest centru, în apropiata

campanie agricolă, cu asemenea scule?

Și țăranii i-au mărturisit Primăverii, îngrijorarea lor: să nu fi ruginit, cumva, odată cu uneltele agricole, și tov Șerban Pislaru, președintele cooperativei, care nu s-a ocupat de ele, precum și mai marii săi de la U.R.C.C. — Rm. Sărat, care nu l-au controlat.

PLUGUL, GRAPA ȘI... GUNOIUL

În comuna Ripile (raionul Tg. Ocna, regiunea Bacău) — și mai și!... Pînă în ajunul campaniei de însămînțări, tovarășul președinte al Sfatului popular, Cobzaru Vasile, și tovarășa tehniciană agricolă Spoială Glafira, nu numai că nu știau precis, prin verificare pe teren, la centrele de reparat, cîte pluguri și alte unelte erau reparate, dar îi și acopereau pe chiaburi, susținînd că... și-au îndeplinit obligațiile.

Pînă ce un control... obștesc l-a găsit pe chiaburul Verdeș Victor cu plugul și grapa nereparate și cu gunoiul necărat pe cîmp.

De unde reiese că mai sînt unele lucruri de reparat și la conducerea sfatului.

Desen dedicat unor vânzători de magazin.

ZÎMBETUL PROMITĂTOR AL UNUI „CLIENT IDEAL“

Desen de BENEDICT GĂNESCU

găsit primăvara

VEDERE DIN MORENI

Pe tov. Stoica Gheorghe, președintele Sfatului popular al orașului Moreni (Raionul Cimpina, regiunea Ploești) Primăvara nici nu l-a putut găsi. N-a reușit să ajungă pină la el, neputînd merge pe străzile stricate și murdare care duc de la gară la sfat.

FĂRĂ BECURI

În orașul Agnita (regiunea Stalin) Primăvara a putut pătrunde, situația fiind aici mai simplă: avînd orașul o singură stradă principală, numai ea este nepavată și murdară.

În schimb, neexistînd în tot orașul nici un bec, Primăvara n-a putut... vedea bine pe cei vinovați de aceste neajunsuri.

Și nici acum... nu-i vede bine.

UN FILM AMEȚITOR

La Gospodăria agricolă colectivă din satul Pricaz (raionul Orăștie, regiunea Hunedoara) Primăvara a găsit o caravană

cinematografică a regiunii, trimisă să ruleze un film. Dar pe operatorii care trebuiau să ruleze filmul... nu i-a găsit. Erau toți la bodegă, beți. Cînd, după vreo două ore, și-au amintit de film l-au rulat cu atîta amețitoare viteză, că n-a mai înțeles din el, nimeni nimic.

Chiar dacă operatorilor le-a trecut beția tot mai e cazul să fie... treziți.

PENESCULE, PENESCULE!

Pe agentul sanitar Penescu Constantin de la „Punctul sanitar” Slobozia (raionul Giurgiu, regiunea București) era mai bine dacă Primăvara nu-l găsea. Că nici bolnavii nu-l găsesc la dispensar, niciodată... treaz. Ca să-și facă oamenii o injecție, trebuie să se ducă — drum de mulți kilometri, cu căruța — la oraș, la Giurgiu.

Ar fi mai just să se... ducă Penescu.

BAL LA ARSACHE

Pe tovarășa moașă Brăttoi de la circumscripția sanitară Arsa-

che (raionul Giurgiu), Primăvara a găsit-o... cu 150 de lei mai puțin în buzunar.

Suma i-a oprit-o din salariu, șeful dinsei, Drăghici Constantin. Motivul: îi dăduse niște bilete... de bal, să le vîndă bolnavilor, dar cum la dispensar n-au venit destui bolnavi, n-a avut femeia cui să le vîndă — și prin urmare (a cugetat șeful) biletele nevîndute trebuie să le plătească salariata!... Pentru acest abuz, șeful de la Arsache are și incuviințarea șefului de la Giurgiu, doctorul Marinescu.

Desigur, citind această notă, cei doi tovarăși își vor spune: „Ce naiba, frate! Noi i-am luat bani pentru bal, și cînd colo, ia uite ce nuntă a ieșit!”

...ȘI UN ȘEF FILOTIM

Pe tovarășul Nae Dumitru, Primăvara l-a găsit, filotim. Bineînțeles, pe punga altora. Ca șef al Stațiunii Utilaj — Construcții C. F. Cernelele (regiunea Craiova), s-a oferit să facă pentru G.A.S. Cîrțișoara (raionul Slatina, regiunea Pitești) o „reparație capitală” unui auto-

camion „Ziss — 150”, care efectuează 100.000 de kilometri. Dar după ce-a fost transportat la Cernelele, autocamionul, în loc de reparație capitală, a primit o.. adresă prin care i s-a comunicat realitatea: că nu poate fi reparat, deoarece însăși acea stațiune face reparații capitale autovehiculelor sale... la București! Pasămite, tovarășul încercă-lume Nae Dumitru, cînd s-a oferit să repare autocamionul altora, nu știa unde și le repară pe ale lui. Incolo, e... șef. (Și acum, vezi bine, refuză să suporte cheltuielile pe care le-a provocat cu deplasarea celui autocamion și a personalului însoțitor, dintr-o regiune a țării în alta, și înapoi).

Primăvara nu crede că pe tovarășul șef Nae Dumitru o să-l mai găsească acolo și la... primăvară!

C. COSTACHE

(După corespondențe de la : ANDREI PISARU, Tg. Ocna ; ION CIOCA, Agnita ; ANGHEL CĂLINESCU, Giurgiu ; C. MARIN, Cernelele-Craiova)

RAIDUL NOSTRU

Alo! Culturalul?... Aici Urzica!

de SADI RUDEANU

CURS DE ALFABETIZARE LA FABRICA „ELENA PAVEL”

Profesoara: Așa, tovarăși!... Astăzi, deoarece am terminat literele alfabetului, o să vă dictez la tablă câteva propozițiuni!... Cine vrea să iasă la tablă? ...Haideți, curaj... Ei, ce facem?... Tinere!... Da, da, dumneata care te tot plimbi prin clasă, ia treci te rog la tablă!..

Tînărul: Eu?!

Profesoara: Da, dumneata!... Văd că n-ai astîmpăr!

Tînărul: Tovarășă, dar eu...

Profesoara: Te rog, te rog... Treci la tablă!... Așa! Scrie dumneata: „Comitetul de întreprindere nu se preocupă de cursul de alfabetizare! Elevii n-au rechizite, absentează, cursurile nu primesc nici un sprijin...” Hai scrie...

Tînărul: Am scris...

Profesoara: Ceee? Atît de repede?... A! Ia uite! Și ce scris frumos ai!.. Dumneata ai mai urmat vreun curs de alfabetizare?

Tînărul: Da! Sint planificator! Am urmat Institutul de studii economice și planificare!...

Profesoara: Ce faceee? Păi, atunci ce cauți în sala noastră de curs?

Tînărul: Dar asta nu-i sală de curs! E sală de trecere! Tocmai treceam de la biroul „Planificare” spre contabilitate și m-ași chemat la tablă!..

Profesoara: Aoleu, iartă-mă, tovarășe! Atunci, dacă vrei, mai scrie pe tablă: „Ce au de spus Direcția și comitetul de întreprindere despre felul cum sint sprijinite cursurile de alfabetizare la întreprinderea „Elena Pavel”?

Un elev: Tovarășă profesoară, cred că asta n-ar trebui scris pe tablă! Asta ar trebui scris la Urzica! Și-o să scriu chiar eu! Acum, pentru că am învățat alfabetul, știu cum se pune punctul pe i!...

ANUNȚ

Tovarășa Paula Segal, responsabilă bibliotecii de la Filatura Romînă de Bumbac

anunță muncitorii și funcționarii întreprinderii, că-și pot procura cărțile dorite în fiecare zi, între orele 8-12 și 4-8 de la toate librăriile din Capitală. Aceasta întrucît, în localul bibliotecii a fost mutată stația de radio-amplificare, biblioteca fiind închisă de patru luni de zile. Nu întrebați cînd se va deschide, pentru că n-avem unde să mutăm stația de radio-amplificare. Și, în fond, ca să fim drepti, dacă nu găsiți cărți la bibliotecă, puteți să cumpărați la librărie. Dar stație de radio-amplificare puteți să cumpărați?... Păi, vedeți?...

* * *

În anul 1952, Complexul „Grivița Roșie” prezenta programe la care își dădeau concursul echipa de teatru formată din 14 persoane, echipa de dansuri naționale, orchestra de balalaici și corul alcătuit din optzeci de persoane.

Astăzi, în urma activității a trei persoane cu responsabilități în munca culturală, și anume, tovarășii Paloșeanu, Poenaru și Datcu, a dispărut și echipa de teatru și echipa de dansuri și corul format din optzeci de persoane.

Este timpul ca alte persoane să repare ce au stricat persoanele de mai sus, pe care, deși nu le cunoaștem personal... ne pare rău de cunoștință.

CRITICĂ, DAR NICI AȘA...

— Piesă în trei acte —

Aciunea se petrece la întreprinderea „LUCEAFĂRUL” unde a luat ființă o brigadă artistică.

Actul I

Brigada: Tovarăși, acesta este materialul pe care vrem să-l prezentăm! Dacă vreți să-l citiți!

Comitetul de întreprindere: Da?... Bravo băieți!... Ia să vedem... Așa... (citește)... Ha... ha... Da... Dar asta ce-i?... O criticați pe responsabilă culturală? De ce?

Brigada: Fiindcă... are lipsuri!

Comitetul: Dar cine n-are lipsuri? Toată lumea are lipsuri! Asta înseamnă să ne apucăm să-i criticăm pe toți, așa, de-a valma? Și încă pe scenă, cînd în sală este și lume străină! Să divulgăm în gura mare secretele instituției? Nu vedeți că v-ați orientat greșit?

Brigada: Păi... ne-am orientat după lipsuri...

Comitetul: Ce lipsuri, mă tovarășe, ce lipsuri?... Ce ești dumneata, director sau brigadă?... Pină aici... Aoleu... Dar văd că o criticați și pe tovarășa inginer-șef!..

Brigada: Numai lipsurile!..

Comitetul: Asta-i culmea! Bine mă, tovarășe, de asta am făcut noi brigadă ca să vă luați de virfuri? Asta-i recunoștința voastră că v-am făcut artiști? Mă miră că nu criticați și Direcția! Dar ce mă, băieți, voi n-aveți cîntece, poezii, dansuri? Ce, scrie umdeva că trebuie neapărat să criticați? Ia vă rog! Scoateți chestiile astea și vă dau eu ceva în loc! Uite, învățați cîntecul ăla „Uhai bade”, că-i grozav, și mai căutați o poezie! Gata! Cu astea nu sintem de acord!

Actul II

Brigada prezintă textul la comisia sindicală raională, care îl găsește foarte bun.

Actul III

La faza raională a întrecerii între brigăzi.

Responsabilul brigăzii: Hai, tovarăși, gata, intrăm în scenă!..

Responsabilă culturală și Inginera-șefă: Ascultă aici, tovarășe! Care intră în scenă, nu mai intră în întreprindere!

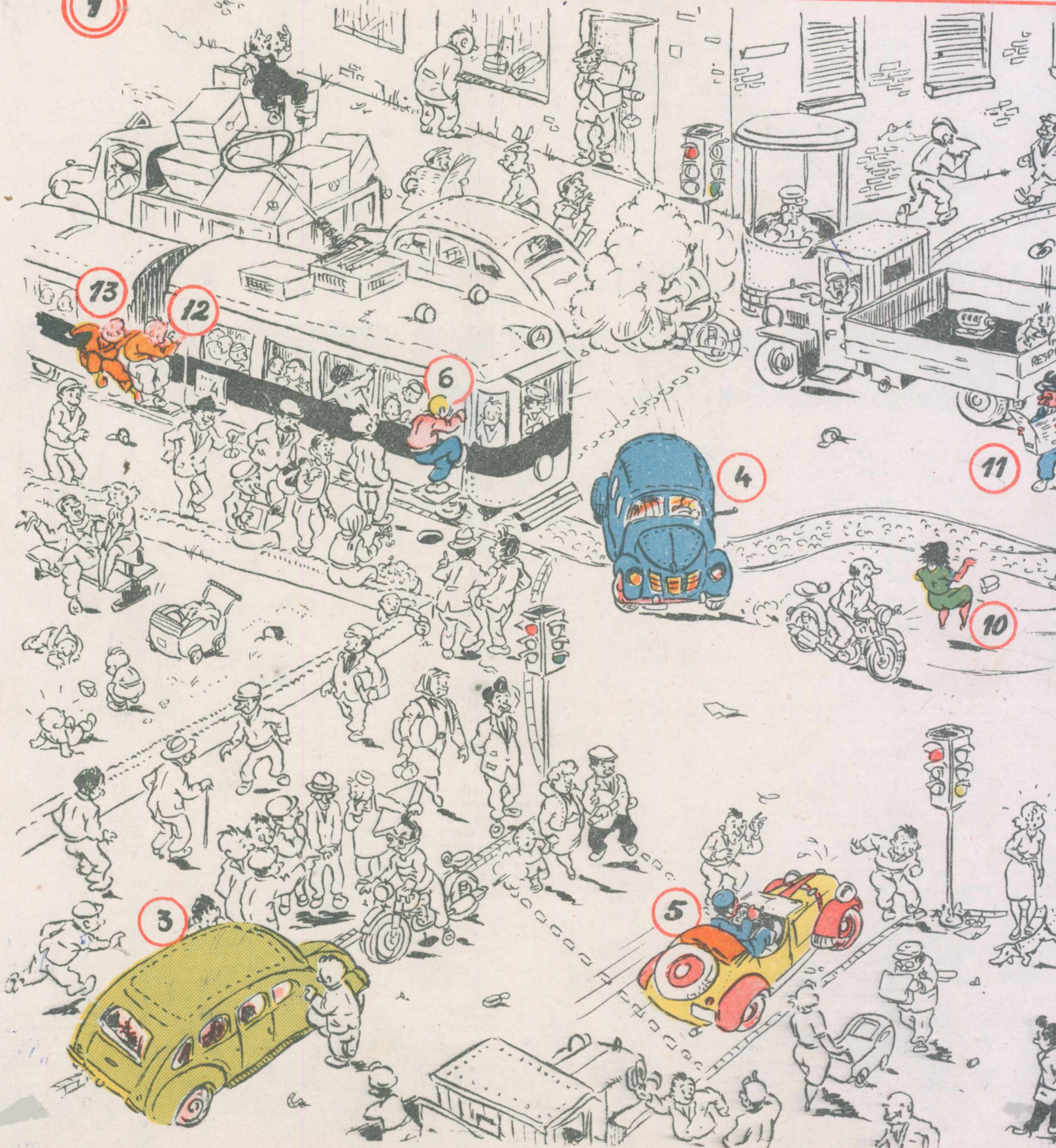
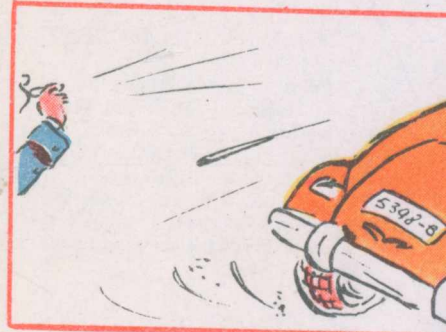
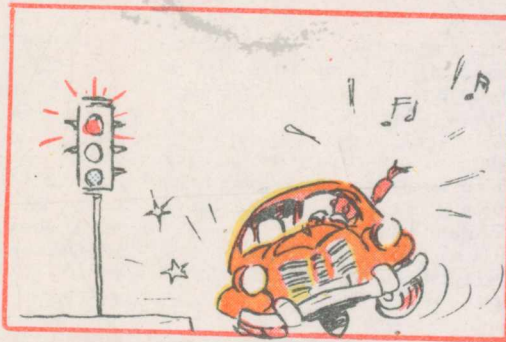
Recomandăm această scenetă pentru a fi jucată de brigada artistică a întreprinderii „Luceafărul”. În rolurile responsabilei culturale și a inginerii-șef, sugerăm să joace chiar tovarășele respective care își vor... trăi rolul.

Personajul comitetului de întreprindere, sugerăm să fie interpretat de alți tovarăși, întrucît comitetul nu-și cunoaște încă bine rolul.

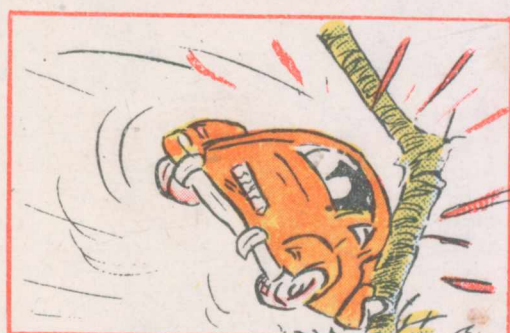
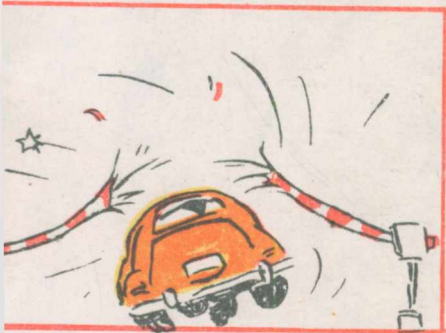
⊘ ⊘ CIRCULATI, ...

1

DAR NU AȘA!

„Nu așa!” Adică nu așa cum a înțeles șoferul Anca Alexandru, care nu se știe unde a băut, dar s-a aflat pe unde a trecut și mai ales unde a ajuns (1)... Sau „nu așa” cum înțelege Alexandru Toma să vireze la stânga în viteză (2), Pipetea Iulius să țină „stînga” (3). Silaghi Vasile, care tot de pe stînga depășește tramvaiul în stație (4) și Vlăduca Grigore pentru care culoarea roșie de la semafor are o valoare relativă (5)... Și iar „nu așa” cum înțeleg unii călători ca Venter Gh., Andrei Simion, Călin Nicolae, Dipșteanu Constantin, Ioniță Gh., Lotar Cornel, Stoian Dumitru (12)-(7)-(14)-(16)-(15)-(6), să folosească scările tramvaiului, sau Mărsineanu Sofia (9), care nu-și ia bilet dar se suie prin față și mai ales cum fac Iovan Aurel, (8), Pandela E. Aururu (10) și Cătană I. (11) care scurtînd drumul lungesc lista contravenienților.

Desen de MATTY

COADA PISOIULUI

Prelucrare după ZOLOTAREVSKI
de VALERIU FILIMON

Savantul Wood găsește-n stradă
O pisicuță fără coadă...
— Pe Jupiter! exclamă el
Uitindu-se la motănel —
Dar asta e o raritate...
Cum încă nu s-a mai văzut
Chiar am să-l duc la Facultate.
Să-l vadă toți la Institut!
Pisoiul fără coadă? Na!
E colosal, pe legea mea!

Cînd ceilalți colegi aud
Că eminentul mister Wood
Avu norocul să găsească
O raritate pisicească —
Fac cerc imens în jurul lui:
— Maestre dragă, să ne spui
Originea acestui pisoi,
Pentru-a putea să știm și noi:
Această specie prea rară
O fi din era cuaternară?
Unde trăiește momentan:
La New York, sau în Yucatan?
Zice savantul uluit:
— Lăsați-mi timpul de gîndit,
Pentru a putea să îmi explic
Originea acestui pisic...

În zina următoare, el
Începe-a cerceta cu zel
În planșe și dicționare
Problema cozii ca atare...
Și caută el în tratate
Referitor la vertebrele,
Dar parcă este un făcut:
Din Benares la Beyruth,
Din Congo în Aleutine...
Au cozi numitele feline!
Dar mister Wood nu dezarmează,
Cîi mai tenace cercetează
Fenomenala raritate
Și... trece la antichitate.
Și marele savant yankeu
Ajunge chiar la Ptolemeu,
Care avea multe pisici
Cu... cozi mai mari sau cozi mai mici!
Din eră-n eră, calm și stoic,
Savantu-ajunge-n mezozoic
Și cercetează antipozii
Pentru analogia cozii,
Însă nu-i este dat să vadă
Nici o pisică... fără coadă!
După o muncă colosală,
Savantu-a scris despre pisoi
Cinci tomuri: „Coadă ancestrală
Prin prisma unor date noi“.

Un singur lucru nu aflase
Savantul. Lucru secundar:
Coadă pisoiului fusese...
Retezată de-un ogar!

Desen de NELL COBAR

IN OCCIDENT...

PICTORUL: — Vai de mine?!... în ce hal ai ajuns!...
CLIENTUL: — De ce te sperii, maestre? Am vrut doar să semăn cu por-
tretul pe care mi-l pictezi!

Desen de ADRIAN DRAGOMIRESCU

U N Z I A R P R O S T

de V. ALEKSANDROV

(Se petrece undeva în sud-estul Asiei)

— Ascultă, Seid, tu nu consideri comunismul periculos?

— Ah, Ahmad, viața mea s-a scurs totdeauna foarte departe de politică! Știu foarte puține despre comunism. Și nici nu știu pentru cine este el periculos. Dar, de pildă, pentru unii ca tine și ca mine, pentru cei toți la fel cu noi poți tu să-mi spui cu ce ne amenință comunismul?

— Știi bine, Ahmad nu sînt meșter în vorbe frumoase și alese. Doar un lucru am să-ți spun: cînd mă gîndesc la asta îmi închipui că atunci va fi mai mult orez și mai puține boli; că fiul meu va merge la școală, iar fiica mea nu se va mai stînge de ofiță cîte treisprezece ore pe zi la o fabrică de textile.

— Seid, tu nu știi să-ți exprimi gîndurile într-o formă justă. Ascultă mai bine cum discută despre asta ziarul american „Post Dispatch“:

„În primul rînd — scrie ziarul — comunismul dă răspuns la multe nevoi ale unui miliard de oameni din țările puțin dezvoltate și promite să satisfacă nevoile lor vitale“.

— Iar în al doilea rînd?

— „În al doilea rînd, comunismul este singura ieșire posibilă din starea de boală, mizerie și incultură din aceste țări“.

— Da! Dacă aș fi știut și eu să vorbesc atît de bine, așa aș fi zis. Acest ziar e un ziar bun, Ahmad!

— Așteaptă, ascultă mai departe:

„Totmai de aceea — continuă ziarul — comunismul constituie un permanent pericol pentru țările puțin dezvoltate“.

— Ce pericol?! Tu, prietene, faci desigur o eroare, o confuzie. Într-un ziar bun nu pot fi gînduri atît de rele. Asta deci ar însemna că frații noștri din China se găsesc în pericol?

— Dacă am crede ziarul, aunci da, desigur.

— Ah, Ahmad, aș vrea să fiu în locul lor!
— Iată ce cred eu, Seid: cînd în Asia mulți oameni încep să trăiască mai bine, unii oameni din America încep să trăiască și să se simtă mai prost.

— Tu, Ahmad, ești un om deștept, dar spune-mi pe acești oameni din America îi amenință vreun pericol?

— De, poate un singur pericol: în cazul că noi vom trăi mai bine, veniturile lor vor fi mai mici. Așa cred eu.

— Dacă asta se numește pericolul comunism, atunci Ahmad eu nu văd de ce anume trebuie să ne ferim?

— Nici eu.

— Deci, asta înseamnă că ziarul minte și este prin urmare un ziar prost, Ahmad!

— Cred că ai dreptate, Seid.

— Atunci rupe-ți!

(Din „Krokodil“ nr. 5/1955)

IN LUMINA FAPTELOR

Desen de V. VASILIU

Faruk a uitat să plătească rochiile.

Cînd a fost izgonit din Egipt, de către poporul egiptean, ex-regele Faruk I a luat în unul din luxurile lui iahturi personale mult aur, nenumărate giuvaeruri și prețioase toalete feminine, și a lăsat în urma lui un număr impresionant de... facturi neachitate.

Așa se face că, după o lungă dispariție, ilustrul lui nume, figura lui grăsună și ochelarii lui de soare au reapărut în ziarele pariziene, la rubrica... judiciară. I-au intentat, pasămite, procese, cunoscuta firmă de mode „Dior“ și nu mai puțin cunoscuta casă de nestemate „Clerc“, pentru ca ex-domnitorul falit să fie obligat a-și plăti rochiile și giuvaerurile în valoare de milioane.

În fața Secției I a Tribunalului Senei, mustăciosul fost monarh a pofțit pe reclamantii să se adreseze... guvernului egiptean. S-a făcut, se vede, a uita că odată cu tronul a pierdut și prilejul ca găteala nevestelor regale să fie plătită din aspra muncă a felahilor egipteni.

Candidații asasinii

În-conformitate cu hotărîrea Adunării Naționale a Republicii Panama, urmează să fie judecat fostul președinte al republicii, Jose Ramon Guizado, pentru vina de a fi asasinat pe predecesorul lui, președintele Antonio Remon, spre a-i lua locul.

Această metodă de a-și procura un post înalt fiind una din fațetele minunatului „mod de viață american“, se poate presupune că argumentul suprem al apărării va fi întemeiat pe precedentul creat în S.U.A. de un fost prim-procuror al statului Alabama, care l-a împușcat pe noul prim-procuror ales, Albert Patterson, pentru ca să redevină el prim-procuror.

Or, dată fiind puternica influență civilizatoare pe care S.U.A. o exercită asupra vasalei ei, Republica Panama, asasinul fost președinte al acestei republicii are toate șansele ca, în baza precedentului creat în S. U. A., să obțină achitarea cu unanimitate de voturi.

DE-ALE LOR

In Turcia din cauza mizeriei, funcționarii spitalelor umblă în zdrențe. Ei au rugat pe reporteri să nu-i fotografieze, spre a nu risca să fie concediați.

Așa, triști și dezbrăcați
Nu ne mai fotografiati,
Că de află Dulles-Pașa,
Pe unde scoatem cămașa?

Vameșii elvețieni au lăsat să se strecoare peste graniță asasinii fasciști de la Berna. („Voix Ouvrière“).

Dreptatea-i fără de putere
Și în zadar pretinzi justiție
Cînd vameșii-s la frontiere
Și fariseii la poliție.

Stihus

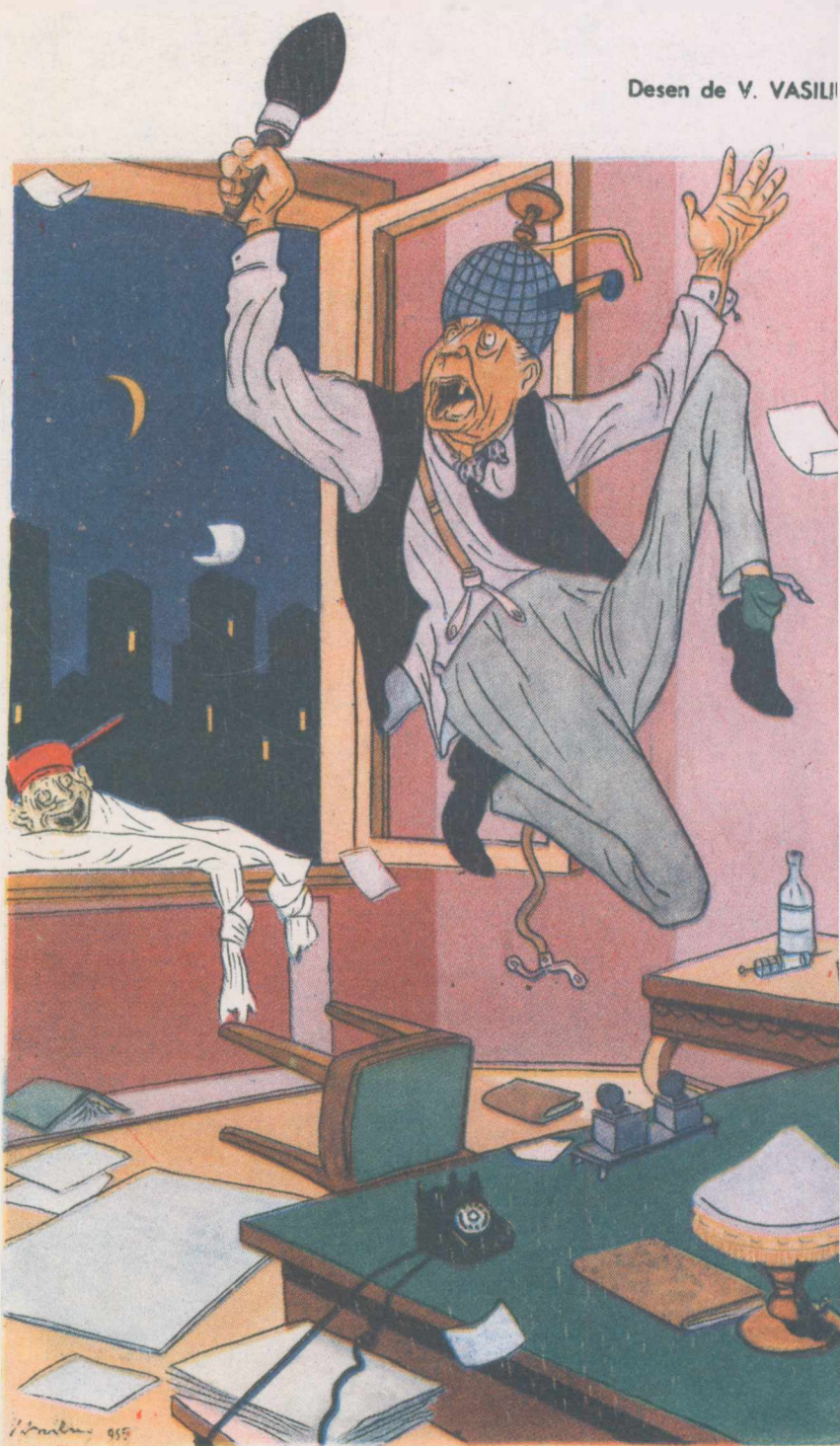
Unui social-democrat de dreapta

L-am auzit cum demonstra cu zel
Vroind s-o facă pe principialul:
— Lui Marx desigur i-am rămas fidel
Nu mă conduce oare... capitalul?

Gr. Lupescu

In urma înțelegerii cu primul-ministru al Irakului englezii au hotărît să nu evacueze această țară, cu toate protestele populației.

Se întîmplă-un lucru ne-așteptat
Graziului sincer de zomblă:
De ce tot spun englezii „yes“
Dacă de fapt ei tot rămîn?

FORESTAL: — Ascultă-mă pe mine, McCarthy. Din actuala situație în care te afli, singura ieșire e doar... fereastra!

GHINIOANELE LUI MATEI

(Intr-un restaurant, la o masă, Matei și Andrei. Au în față cîte o halbă, din care din timp în timp sorb cîte o inghiștură).

Matei: Rău, invidios, îngîmfat, fără suflet! Zău, n-am mai întîlnit un asemenea șef.

Andrei: Zicea Duicea, colegul tău că nici șefu' n-a mai întîlnit un asemenea funcționar...

Matei: Ascultă ce-ți spun eu: Săraru ăsta nu are stofă de șef. Mai curînd de frizer.

Andrei: De ce, frate?

Matei: Păi, toată ziua mi se uită în cap.

Andrei: Pune-ți un basc...

Matei: De trei luni, de cînd mi-e Săraru ăsta șef, nici noaptea îmi pat nu mai izbutesc să dorm.

Andrei: Aud că la birou, izbutești totuși...

Matei: Are el ce are cu mine... Tu, cum o scoți la capăt cu șefu' tău?

Andrei: Om tare cumsecade.

Matei: Atunci, n-are stofă de șef.

Andrei: Dacă nu duci casă bună cu dînsul, schimbă-ți serviciul. Încearcă în altă parte. Te leagă ceva de serviciul ăsta?

Matei: Chenzinele, frate, chenzinele! Să nu fi fost ele... Și-apoi altundeva, ce-ți închipui? E altfel? Și acolo tot șefi. A-celași aluat.

Andrei: Dar ce ai frate cu Săraru?

Matei: Eu cu el? Nimic! El cu mine. Deunăzi mi-a găsit și-o poreclă. M-a făcut de „personaj tipic“! Fiindcă pentru înția oară, n-am fost cu lucrările la punct.

Andrei: Pentru înția oară?

Matei: În ziua aceea, da.

Andrei: Și și-a strigat „personaj“?

Matei: Cît îl ținea gura. M-a insultat de „tipic“! „Personaj tipic“!

Andrei: Zău, mă?

Matei: Ba nu, c-o să te mint! La 40 de ani, om cu greutate, cu familie, doi copii, iată-mă ajuns „tipic“! Pentru că așa vrea dumnealui...

Andrei: „Tipic“ și-a spus?

Matei: „Tipic“! „Personaj“! Dar ce-s eu, mă rog, să mă facă personaj? Piesă de teatru? Și pentru ce toată povestea? Pentru că n-am lucrările la zi! Nu le am, nu le am. N-a murit nimeni din asta.

Andrei: Dar nici șef n-a ajuns!

Matei: Zi-mi lenez, spune-mi chiulangiu, insultă-mă cum vrei, dar nu-ți îngădui, tovarășe, să mă ameninși cu „tipic“!

Andrei: Nu e amenințare!

Matei: Și tu acum? Auzi dumneata!... „Tipic“. Păi, ce-am ajuns eu, tovarășe? Articol de gazetă pe două coloane? Nu bași seama unde trăgea? Pomenea de „personaj“ și bătea în schemă.

Andrei: Retrogradare?

Matei: Te cred! Dar ce-ți închipui? Avansare? Ți-ai găsit la Săraru! A, și neapărat să mă compromiți! Spune-o pe șleau, tovarășe: „Fraților, aflați că Matei e un tipic periculos“! Păi ce, nu-l miros eu pe Săraru? Azi te bănuiește de „personaj“, și mâine, cine știe ce belea îți mai toarnă în cap. Mai cu seamă că biroul lui e ușă în ușă cu cadrele!

Andrei: Și zi, de la ce s-a pornit blestemăția asta?

Matei: Intrigă veche. Ascultă și tu. Sosesc dimineața la birou, cuminte, liniștit. Pînă îmi scot haina, pînă iau loc, pînă îmi găsesc cheile, pînă descui sertarele, pînă una-alta, trece, să spunem, o jumătate de oră. E mult?

Andrei: Nimica toată.

Matei: Că sertarele sînt cinci, dosarele sînt zece, și mâni nu-mai două. Buun. După o oră de trudă, are un om al muncii dreptul, datoria chiar, să prindă puțin suflet? Are! De acord, vasăzică. Întind frumușel pe birou hrana rece. O îmbucătură, două, hopa șeful. Mă privește, îmi zîmbește și adaugă: „Poftă bună“! Gîndea pesemne să-i răspund: Pof-tim la masă. Asta îl riclie...

Andrei: Pofticos. O fi rîvnind un sandviș.

Matei: Mă rog, și două: dar nu prin teroare. Un sferț de oră, și apare din nou. În loc de poftă bună, zice... „N-ai terminat masa?“

Andrei: Ciinos!

Matei: Lup! De parcă mi-ar plăti el întreținerea... După zece minute iar își caută drum: „Tot n-ai sfîrșit masa?“

Andrei: Rău!

Matei: Cremene! Vedea bine că nu terminasem! Atunci la ce mai întreba?...

Andrei: Să nu-ți tihnească...

Matei: Și te mai mîri că sufăr de stomac!... Zece minute și iar apare...

Andrei: De data asta nu mai avea motiv să-ți reproșeze ceva.

Matei: Aș! Păi, nu are pic de obraz! Zice: ai terminat ban-chetul?

Andrei: A glumit. Și ce i-ai răspuns?

Matei: Nimic. Să-și fi spus un cuvînt îmi făcea scandal că-i vorbesc cu gura plină!... Habar n-ai cine-i Săraru. L-am lăsat în plata domnului, și am strîns masa.

Andrei: Flămînd!

Matei: Lihnit! Treacă de la mine. Într-o asemenea stare de nervi, simți nevoia să-ți descarci sufletul unui prieten.

Andrei: Și pornești să-l cauți!

Matei: Atît ar mai trebui. Mă mulțumesc cu telefonul... „Alo, Mitică, ce faci Mitică“... Apare șefu'. Eu, la mare ironie: „Am terminat masa, tovarășe Săraru... Da!... „Alo, Mitică, spune-mi frate, cînd“... Săraru își ia o mutră acră, și pleacă... Cinci minute, și se întoarce. Eu, nu terminasem: îl știi pe Mitică, vorbă lungă. Strîmbă din nas Săraru de parcă i-aș fi telefonat nevesti-si.

Andrei: Încuiat!...

Matei: I-ar place să nu mă-ninci, să nu ai un prieten, să nu scoți o vorbă la telefon. Închiziție!

Andrei: Trebuia...

Matei: Chiar așa am făcut, Fierbeam. Noroc de ziar. Altfel explodam. Răsfoiesc ziarul, și mă opresc la sport. Iar se ivește Săraru. Nu-ți spun? Asta nu mai e șef, agent de circulație. El: „Cum stăm cu meciurile?“ Eu: „Bine“. El: „Dar cu lucrările“.

Andrei: Te paște, e lîmpede.

Matei: Păi, eu ce-ți toc aici? A băgat o spaimă în mine, că mi-e imposibil să-mi revin la zi cu lucrările.

Andrei: Cere transfer.

Matei: Prea tîrziu.

Andrei: De ce?

Matei: Mi l-a cerut Săraru înainte.

Andrei: Și?

Matei: M-au transferat la „Muncă și Salarii“. La Mihalcea.

Andrei: Atunci e bine.

Matei: E rău!

Andrei: Cum așa?

Matei: Mihalcea a plecat ieri la o școală.

Andrei: Și?

Matei: Și îi ține locul Săraru!

Institutul de cercetări pentru mecanizarea și electrificarea agriculturii, din com. Băneasa, pe șoseau București-Ploești, ține mașinile agricole în ploaie.

Desen de I. G. POPESCU

ING. ȘEF AL UNUI S.M.T.: — Privește, tovarășe director! Țin mașinile în ploaie, aci, la marginea Bucureștiului, și pe ei nu-i mai critică nimeni ca pe noi.
DIRECTORUL: — Bine, dar nu uita că noi nu sîntem I.C.M.E.A.!

NU MĂ BAG!

de N. KANNER

Cînd vreo treabă mi se cere,
Nu mă bag!
Ca să n-am vreo neplăcere,
Nu mă bag!
Poți să spui că-i indolență
Dar eu zic că e prudență
Și cu-aceeași consecvență
Nu mă bag!
Treaba merge de la sine
Excelent și fără mine
Și atunci te-ntreb e bine
Să mă bag?
Cînd îmi vine vreo hîrtie
Abundînd în cifrărie
Pot s-o iau s-o cercetez
Ba chiar pot s-o controlez,
Însă nu mă angajez,
Vasăzică n-o semnez
Fiindcă orice semnătură
Poate fi o incurcătură...
Ce? N-am șef, băiat model?
Lasă-l să se-ncurce el.
Eu prefer să mă retrag,
Nu mă bag!
Nu mă bag, bre, nu mă bag
Ca ponoasele să trag.
De exemplu... la ședință
Tac pe cit e cu puțință,
Mă pitesc, strănut, tușesc
Numai ca să nu vorbesc,
Asta e lozinca mea:
„Grigoraș nu te-afirma“
Ce-mi trebuie mie belea?
Ce! să-l critic pe Cutare
Ca să-mi sară în spinare
La vreo nouă avansare?
Deh, mai știi ce rude are?
Astea-s chestii familiare
De-ai tac și stau așa
Că respect familia.
Spune unul, vorbesc doi,
Eu ca mortu-n păpușoi
Numai cu urechea trag
Și... nu mă bag!
Și la noi la instituție
Nu mă bag să dau soluție
Toți s-agită zi de zi
Propunînd economii;
Eu rămîn indiferent

Da' ce-s eu, mă? Intendent?
Pentru ce m-aș frămînta?
Ce-i gospodăria mea
Chestii d-astea nu m-atrag
Și nu mă bag!...

Chiar alaltăieri mi-au dat
Să semnez neapărat
Ca să scoatem din locație
Lemnele uitate-n stație;
Știu eu ce vagoane-or fi?
Pentru ce se află aci?
Eu să pun picioru-n prag?
Ce, n-am șef? Eu mă retrag
Stau de lemn, mă,
Nu mă bag!

Dar acasă, ce să spui
Eu mă bag al dracului
Pentru că, vezi dumneața,
E gospodăria mea!
Și acolo, permanent
Sînt și șef și intendent,
Eu-s cu beciul, cu cămara,
Aprozor, Alimentara
Eu sînt cel ce face piața,
Plec cu plasa dimineața,
Tîrguiesc prin prăvălie,
Însă cu economie.
Și mă uit la ban cu milă:
Nici o varză inutilă,
Nici o foaie de spanac
Și nici chiar un păstîrnac!
Ce-i risipă se evită:
„Gospodărie chibzuită“
Și cu laptele la fel
Vreau să văd ce este-n el
Cum mi-l dă lăptarul Petru
Îl și pun la lactometru
Ca să pot verifica,
Cît e vacă, cît cișmea!
Faptul e foarte firesc
Vreau să știu cui să-l plătesc
La lăptar, la lăptăreasă,
Sau poate la ICAS la casă!
Toate-s bune pîn-aci
Numai că-ntr-o bună zi
(Bună doar la ea să fie)
Chiar în ziua de simbrie

Luai salariul așteptat
O treime amputat!
Zic: Tovarășe casier
Ai greșit la calcul, sper,
Cu vreo două suteșoare.
E-o sumă destul de mare.
— Ba e bine calculat
Mi-a răspuns el înțepat.
— Da ce-am fost, retrogradat?
— Aș, de unde... imputat!
— Imputat? dar pentru ce?
— Chestia cu vagoanele
Mărfă aia din Brăila
Care zace la Chitila
Cu vagoanele-n locație,
Care le-ai uitat în stație...
— Ce vagoane-ai inventat,
Ce-am uitat? Că n-am semnat!
Toată noaptea, fraților,
Am fost pradă viselor:
Se făcea că trenu-n stație
Nu mai vrea să stea-n locație
Și-a pornit intins pe șine
Cu direcție spre mine
Garnitura din Brăila
O pornise din Chitila
Și-a intrat fulgerător
Drept la mine-n dormitor
Pomenindu-mă blocat
Cu locomotiva-n pat.
O-mpingeam peperate
Ca să nu fiu prins sub roate
Dar contabilul Ciolac
Mi-o-mpingea peste stomac.
— Stai, n-o-mpinge, nea Cutare
Peste mine, că mă doare.
— Nu te zbate, frățioare,
Că nu scapi de imputare
Că odată imputat
Iscălit și aprobat
Ai rămas cu trenu-n pat.
Dimineața, ce să spui,
Cînd glasul cocoșului
Cristalin și ascuțit
Din coșmaruri m-a trezit
Eu mi-am spus: Mă, Grigoraș,
Rele lucruri mai visezi!...
Hei... și cite-o să mai tragi
Pînă cînd o să te bagi!

— Nea Grigore, iată a venit primăvara!
— Lasă, lasă, uiți că după asta vine vara cu căldurile alea mari, cu muște multe, cu asfalt topit, etc.

— Nea Grigore, a venit toamna cea bogată...
— Da, da, cu ploii și noroaie!...

— Bucură-te, iată primii fulgi de zăpadă!
— Și dac-o veni iar un viscol, ce te faci?!...

Desen de D. PETRICA

Desen de NELL COBAR

ȘOFERUL: — Oprești expediția pe motiv că transportul acesta e dăunător?!... Dar cui îi dăunează, tovarășe?
MARCA FABRICII: — Reputației mele!...

În „Urzica” nr. 23 (125) a fost criticată, într-o caricatură atitudinea nejustă a conducerii fabricii „Donca Simo” din București față de aplicarea metodei Vorosin.

Conducerea fabricii (respectiv tovarășul director Gnirer) ne răspunde că fabrica... nu aplică deloc această metodă, așa că nu poate fi vorba de vreoa atitudine, nici justă nici nejustă. Deci critica noastră e... nejustă.

Tovarășul director Gnirer nu știe că noi... știm că, la această fabrică, se aplică totuși metoda Vorosin: o aplică tovarășii Neagu Niculae și Cosma Anghel, de la Secția Inceiat. Dar nici ei doi nu sînt încurajați și îndrumați.

Deci, la această fabrică, se aplică în ateliere metoda Vorosin, iar în... răspunsuri, metoda.. Gnirer.

* * *

Forul de resort în industria textilă, se zise că inginerul-șef Klier Norbert, de la Întreprinderea textilă „Răscoala 1907” din București, a săvîrșit o serie de grave abateri în dauna întreprinderii, ne-a răspuns că sezișarea dovedindu-se justă, numitul va fi sancționat cu retrogradare și mutare disciplinară.

Dar, pînă azi, n-a fost sancționat nimeni la întreprinderea în cauză.

...Și n-au fost sancționați nici cei ce ne-au răspuns... formal.

* * *

Am sezișat două ministere în privința necesității de-a fi admiși și călători în trenulețul de pe linia îngustă Cîmpina-Trăistari — Teșila (raionul Sinaia) spre a fi astfel scutiți cei din partea locului să facă drumuri de cîte 20 de kilometri pe jos.

Și ne-au răspuns ambele ministere.

Ministerul Industriei Lemnului, Hîrtiei și Celulozei — for tutelar al fabricii proprietare a trenulețului — ne răspunde că... n-are nimic contra. Dar e necesară o autorizație din partea Ministerului Căilor Ferate.

Iar Ministerul Căilor Ferate ne răspunde că el „autoriză circulația trenurilor de călători pe o linie industrială, pe baza unei autorizări de construire și funcționare a liniei respective” dar că fabrica și ministerul ei tutelar „nu au depus încă documentația tehnică necesară”, pentru a porni acea autorizare.

Adică fabrica și ministerul ei tutelar nu au autorizare de construire și funcționare a acelei linii, care... e de mult construită.

Deci, neavînd autorizare, nu pot obține... autorizație. Logic!

— Ai auzit ce se spune despre noul director?
— Ce...!
— A... nimic... credeam că ai auzit tu ceva

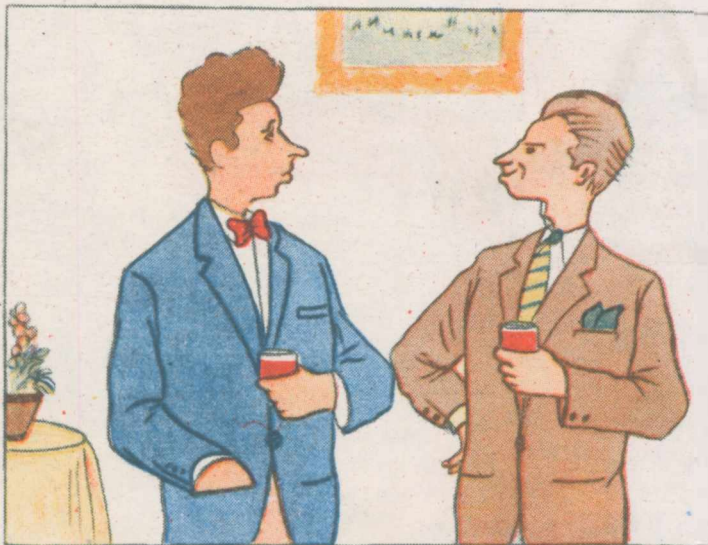
SPRIJIN „BINEVOITOR”

Unii conducători de întreprinderi persecută pe salariații care duc muncă de corespondenți voluntari de presă.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Nu te lași de corespondență!? Bine!... Noi încurajăm pornirile sănătoase. De azi înainte vei împărți corespondența întreprinderii...

— M-a prins copiind la examen. Ce zici, ce profesor!
— Mde, vinător de greșeli!

Desen de B. RURI

Aniversările
URZICII

„Urzica” anunță rudele, cunoscuții și (...) forul în cauză, că se va împlini în curînd un an (un an!) de cînd... nu reușește să ajute Sfaturile populare — rațional Carei și regional Baia Mare — să... știe ambele, ceva, la fel.

Sezișat (vezi și „Urzica” nr. 18/120 din 1954) că la căminul cultural din comuna Eriu-Sîn-craiu, aparatul cinematografic nu funcționează, neavînd operator și curent electric, Sfatul raional a răspuns (anul trecut) astfel: curent, aparatul are; de la moara care dă curent și în comună; numai operator n-are.

Iar Sfatul regional a răspuns (anul acesta) așa: operator, aparatul ar fi putut primi de la întreprinderea cinematografică regională; dar n-are comună... curent electric.

Vasăzică două sfaturi populare (unul raional și altul regional) nu știu, ambele, ceva, la fel: dacă o comună din... raza lor are sau nu curent electric.

Știe însă „Urzica” altceva: că, acum, nu mai are căminul cultural din acea comună... nici aparat cinematografic. A fost dat, între timp, altei comune.

Vorba ceea: ceva ca-n filme!
Ca-n filme... satirice.

La Liceul de băieți nr. 17 Matei Basarab, activitatea sportivă se desfășoară în sala de gimnastică sub atenta supraveghere a tovarășului director Stănășilă. Prima grijă a domniei-sale este păstrarea în bune condițiuni a sălii, pentru ca elevii să aibă unde face sport. Pentru aceasta, tovarășul director a interzis elevilor să joace handbal în sală, deoarece mingea ar putea lovi pereții, și cum sala trebuie păstrată intactă (pentru ca elevii să aibă unde face sport) tovarășul director a suspendat handbalul cu desăvârșire. Elevii au început atunci să joace baschet pe terenul din apropierea sălii. Dar cum și baschetul se joacă tot cu mingea, care și ea poate lovi pereții sălii... pe dinafară, tovarășul director a dispus evacuarea urgentă a coșurilor, ca să nu se poată juca nici baschet. Mai rămâne ca tovarășul director să dispună intrarea în sală în mână. Ca să nu se roadă dușumeaua. În felul acesta va fi mereu asigurat că elevii vor avea în veci la dispoziție o sală bine întreținută, unde să nu poată face... sport!

În situația de față, orice co-

mentariu este de prisos. Ca, de altfel, și sala de gimnastică.

Tinărul jucător de fotbal Ion Cacoveanu, de la „Metalul“ Cimpia Turzii, a cerut transferarea la „Progresul“ F.B. din București. „Metalul“ a aprobat, Comisia centrală a fost de acord și Ion Cacoveanu a câpătat drept de joc la „Progresul“. Dar n-a mai vrut Cacoveanu. A vrut înapoi la „Metalul“. Motivul? S-a răzgîndit!

Așa că în primele etape, la „Metalul“ n-a jucat fiindcă n-avea dreptul, și la „Progresul“ n-a jucat, fiindcă n-a vrut. Acum, în sfârșit, s-a înduplecat. Joacă. Dar, frate Cacoveanu, pentru viitor, noi am zice să-ți lași toanele pe tușă. Pînă n-o începe Comisia să te fluiere, că atunci o să fie invers.

Prin grija forurilor în drept, sediul C.C.F.S.-ului raional din

Gherla a fost instalat în magazia unui chioșc de piine. Astfel, cînd se închide chioșcul se închide și magazia, și deci și activitatea Comitetului. Se poate spune că în felul acesta C.C.F.S.-ul din Gherla... a fost scos din piine. Credem că în activitatea membrilor C.C.F.S. din Gherla nu

lipsesc asemenea situații ca cele de mai jos:

— Tăticule, mergem azi la cinema?

— Nu pot, Nicușor! Chiar acum am o ședință la C.C.F.S.!

— Ba nu mai ai, tăticule!

— De ce, Nicușor?

— S-a închis la piine, tăticule!

Ziarul „Sportul Popular“, care trebuie să fie cea mai sigură sursă de informații cu privire la manifestările sportive din țara noastră, publică în numărul 2578, cronică meciurilor disputate în campionatele categoriei A, la volei, și rezul-

tatele. Printre altele, se arată că în meciul dintre „Flamura roșie“ Iași și „Știința I.C.F.“ București, disputat la Iași, cele mai bune jucătoare au fost Adriana Honet și Doina Corbeanu (de la Știința I.C.F.).

Cele două jucătoare sînt într-adevăr jucătoare foarte bune. De data asta însă, contrar celor arătate în cronică, aportul adus de ele a fost nul! Nu pentru că se aflau în eclipsă de formă. Ci pentru că în ziua meciului de la Iași, ele se aflau... la București! Acest amănunt a scăpat corespondentului „Sportului Popular“, care, dacă ar fi ieșit pe teren, ar fi aflat că Adriana Honet era accidentată, iar Doina Corbeanu avea piciorul în ghips.

Am ținut să facem această precizare, pentru ca publicarea în „Sportul Popular“ a unor asemenea cronici să nu devină... cronică!

Dragă Urzico

Dragă Urzico

Dragă Urzico

Dragă Urzico

Dragă Urzico

URZICO ÎNTEPĂTOARE,

Cred că ai să te amărăști
Cînd și-oi spune o-nîmplare
De la noi, de la Ciorăști,
Stam de vorbă-n fața porții
Cu vecinul meu Gheorghiușă,
Cînd acesta-mi spune: — Vere,
Tu n-auzi? Parcă... gușă!
— Cine să gușe noaptea?
Zic — însă, cînd mă întorc,
Văd că omu-avea dreptate:
Lîngă mine sta un... porc!
Număr eu la repezeală
Godnăcii: un, doi, trei...
Tiii...erau chiar opt la număr
Si scrofița după ei!
Foarte grijulie, scroafa
Se ținea după porci,
Căci instinctul ei de mamă
Li spunea că sînt ai ei.
— Dar ai cui or fi, cumetre?
Că te văd că tot suspini?
— Bre, sînt ai cooperativei,
Dar îi ține prin vecini.
Și, cum vezi de plictiseală
Au spart zidul și-mpreună
Profitînd că este noapte
Mi se plimbă prin comună!

...Mă gîndesc, Urzico dragă,
Cum o fi și cum ieși-va
Dacă nu se îngrijește
De porci cooperativa —
Fiindcă, dacă nu le face
Cotinețe, păi atunci
S-ar putea ca într-o noapte
Să rămîină fără...șunci!

Aurel Juglan

Comuna Ciorăști, raionul
Liești-Galați

DRAGĂ URZICO,

Legenda meșterului Manole...
o fi fost legenda la vremea ei, la
Curtea de Argeș. Azi, la Bucu-
rești, pe strada Brezoianu nr. 18,
e ceva d-adevărat. Aici, niște
„meșteri“ ai Întreprinderii nr. 11
de reparații și amenajări au în-
ceput, în sfârșit să ne repara imo-

bilul. Dar, după ce plan, cu ce cap,
poate răposatul Manole să știe.
Că, să vezi, dragă Urzico, ce
drăcia naibii se întimplă.

Iată că vin, mare, într-o zi,
cîțiva meșteri, meșteri zidari și...
repară și tencuiesc serios zidul
în jurul ușilor apartamentelor.
După ce se usucă bine tencuiala,
vin alți meșteri, meșteri tîmplari,
să pună ușile în tocurele lor, care
erau dislocate de ani de zile. În
acest scop, meșterii tîmplari strică
ce-au drps meșterii zidari. (Nor-
mal ar fi fost să îi veni întii
tîmplarii!). Pe urmă vin iar zi-
darii și repară ce-au stricat
tîmplarii. Și cînd totul a fost
gata, hop: tencuiala... crăpat-a...
(Se lucrase cu var „geruit“). Și
porniră, mare, cei meșteri zidari
să spargă iar totul și să tencuie-
că iar. Pentru a treia oară! Ca
Manole odinioară.

Dar dacă la Argeș tot ce s-a
stricat, s-a plătit cu viața unei
soțioare, ici în Brezoianu (nu ne
fie cu bănat) — cine și din pun-
ga cui o să plătească oare?

Locataril casei legendare
din str. Brezoianu nr. 18, București

DRAGĂ URZICO,

Acum trei ani, căminul cultu-
ral din comuna Botești, raionul
Roman, a fost premiat pentru
activitatea sa cu un aparat de
radio. Și ce aparat! Era o fru-
musețe, nu alta! Sute de țărani
muncitori veneau la cămin să-l
asculte.

Ca să-ți dai și tu seama cît de
frumos era, trebuie să-ți spunem
că secretarul statului popular
comunal, tov. Maxim Alexandru,
cînd a venit la noi s-a și îndră-
gostit de el.

Îi era atît de drag aparatul,
încît îl lua și acasă seara și-l
punea să-i cînte.

Dar să vezi ce i s-a întimplat
tovarășului Maxim. Tot învîrtînd
și scind aparatul, într-o zi a-
cesta n-a mai vrut să cînte! Să

nu crezi că tov. Maxim a fost
de vină! Nu! De vină a fost
acumulatorul!

Dar într-o zi, un camion s-a o-
prît în fața căminului. Și ce s-a
gîndit tov. Maxim? Să asculte
„puțină“ muzică, folosînd acu-
mulatorul... camionului. Zis și
făcut! Aranjă totul cu pricepere,
deschise aparatul și... lămpile
supravoltate au făcut o flacără,
puțin fum și gata! Au tăcut pe
vece!

De atunci aparatul nostru za-
ce, Urzicuo dragă, la secția cul-
turală a sfatului popular raional.

Tovarășul Maxim caută proba-
bil acum alt aparat. Eu zic, dra-
gă Urzico, pînă una, alta, să-i
faci tu puțină muzică.

Frunză Petre
Roman

URZICUȚO,

Dacă vrei să știi și tu ce le-
gătură este între Columb și...
mărunțiș, îți redau una din sce-
nele care se petrec de la un timp
înceace la cooperativa Luduș,
regiunea Cluj. O țărăncă mun-
citoare intră la secția textile a
numitei cooperative și cere cinci
metri de stambă. Vînzătorul o
servește, îi dă bonul și femeia
se duce la casă, iar în loc de
rest, cumpărătoarea primește...
trei țigări Mărășești.

— Ce sînt astea? întrebă ea.
— Dumneata nu vezi? Țigări!
— Păi eu nu sînt fumătoare.
— Nu-i nimic, atunci le fu-
mează bărbatul dumitale.
— D-apăi eu nu sînt măritată.
— Măi, da' curiosă femeie
mai ești și dumneata! exclamă

casierul. După ce că nu fumezi,
nu ești nici măritată! Ce să-ți
fac! Mărită-te... ca să ai un
fumător în casă!

După cîteva zile, femeia trece
și pe la secția încălziminte a
cooperativei. Cumpără o pereche
de pantofi și-n loc de rest, ca-
sierul îi dă... patru țigări Nați-
onale.

— Iar? zice femeia.
— Care „iar“? sare casierul.
— Păi, am mai luat și zilele
trecute. Ce să fac cu atîtea
țigări?

— Uite ce e, zice casierul.
Eu nu sînt pus aicea să mă in-
teresez ce faci dumneata cu ți-
gările. Eu știu un lucru: cînd
Columb a descoperit tutunul...

— Ce, ce? face femeia.
— Aia e! Cînd navigatorul
Cristofor Columb a introdus
tutunul în Europa...

— Fii serios! rîde săteanca.
Prea mă crezi căzută din căruță!
Am citit și eu despre Columb,
dar n-am găsit nicăieri povestea
asta despre... țigări în loc de
rest! Ce legătură are Columb
cu mărunțișul?

Nu-i așa, dragă Urzicuo,
că într-adevăr, descoperitorul
tutunului n-are nici o legătură
cu „descoperitorii“ noului... „ciu-
buc“? Pentru că, vezi tu, con-
travaloarea țigărilor date nu
atinge niciodată echivalentul res-
tului respectiv — așa că n-ar
fi rău ca Uniunea raională să...
descopere ce sancțiuni trebuie
aplicate acestor incorecți „des-
coperitori“.

Lechințan Valeriu
Luduș

„URZICA“ REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane: Secretariatul
de redacție 4.28.15, Secția scrisori 4.60.34.

Secția viața internă 4.72.23

357
17

v.m.

— Franța va ocupa acum locul ce i se cuvine ...